



Hrafnhildur segir verkið innskot í hennar hugarheim en að sama skapi hvíld fyrir gesti frá umheiminum. FRÉTTABLAÐIÐ/STEFÁN KARLSSON

Ástaróður til litahamingju og leikgleði

Sýning **Hrafnhildar Arnardóttur Shoplifter** hefur ekki bara tekið listaheiminn með trompi heldur alla hina líka. Eftir gífurlega velgengni á Feneyjatvíæringnum er hún komin með Chromo Sapiens til Íslands.

Það var húsfyllir og gott betur á Listasafni Íslands síðasta fimmtudag. Hrafnhildur Arnardóttir, sem jafnan gengur undir listamannsnafninu Shoplifter, opnaði loks sýningu sína Chromo Sapiens hér á landi. Sögur hafa borist manna á milli, ekki bara í listasenunni, orðrómurinn hefur farið víðar, að einstök sýning Hrafnhildar og uppsetning hafi heppnast ótrúlega vel á þessari stærstu og virtustu listsýningu í heimi sem Feneyjatvíæringurinn er.

Tók þetta alla leið

„Ég hef verið að gera tíu innsetning-

ar síðastliðin sex ár þar sem ég hef unnið með hár. Þegar ég var valin að fara til Feneyja langaði mig að taka þetta alla leið. Gera verk þar sem maður er gjörsamlega umvafinn þessum efnunum. Mig langaði að hafa verkið þannig að það sé ekkert annað í gangi, ekkert annað sem truflar. Mér þykir vænt um að sjá hvernig fólk gleymir stað og stund þegar það labbar inn í verkið,“ segir Hrafnhildur.

Hún bætir við að stór partur af hugmyndinni að baki verkinu sé að fá fólk til að dvelja ekki við annað, hvort sem það eru áhyggjur eða aðrar hugsanir. Verkið fær fólk til að vera algjörlega í stað og stund og það er dýrmætt á þeim hröðu og



Sýning Hrafnhildar var ein sú allra vinsælasta á Feneyjatvíæringnum 2019.

ÉG VIL AÐ VERKIÐ NÁI TIL FÓLKS Á ÞANN HÁTT AÐ ÞAD FER Á EINHVERJA BYLGJULENGD SEM NÆR TIL ALLRA SKILNINGARVITA.

sibreytilegu tímum sem við lifum á.

„Ég lít smá á þetta sem öruggt rými og frí frá öllu. Að vera baðaður í fegurð og þessum undarlega efnivið. Þetta er nánast eins og dýrahundur, verkið er smá eins og þú sért að labba inn í kvíð einhverrar veru. Ég vil að fólk upplifi smá eins

og það sé faðmað af verkinu,“ segir Hrafnhildur.

Hugarheimur Hrafnhildar

Hún segir rauða þráðinn í verkinu vera þann að áhorfandinn sé í raun að horfa inn í hennar hugarheim og heila.

„Ég tengi þetta líka mikið við iður jarðar. Tónlistin gerir líka það að verkum að hún kemur með ákveðinn andardrátt og tíma. Tónlistin er róandi en það er margt í gangi á sama tíma. Hátalararnir eru í barnhæð, tónlistin er því ekki beint til að hlusta á heldur meira til að upplifa. Ég vil að fólk finni fyrir hljóðbylgjunum,“ segir hún.

Hrafnhildur hefur sótt innblástur

í tónlist hljómsveitarinnar Ham. Þannig hafi hún oft sett diska sveitarinnar á fóninn á meðan hún hefur unnið listaverk sín í gegnum tíðina. Í ljósi þess hafi það legið beint við að eiga í samstarfi við þá. Tónverkin eru þrjú og gerð fyrir hvert rými, en samtvinnað á þann hátt að erfitt sé eflaust fyrir flesta að átta sig á að um mismunandi verk sé að ræða.

„Fyrsti hellirinn heitir Primal Opus og er tileinkaður Ham. Hann er svartur í grunninn en samt fullt af litum inn á milli. Síðan gengur maður inn í annan sal sem heitir Astral Gloria, hann er í raun ástaróður til litahamingju og leikgleði. Í rauninni lit ég á þetta sem mjög stórt þrívítt málverk. Þetta er



eins og að ganga í gegnum þoku af uppsprengdum regnboga. Úr þeim helli gengur þú inn í Opium Natura. Hann er friðsælli og meira tónaður niður. Þar er helsti liturinn hvítur og pastel, en auðvitað smá neon. Þar upplifi ég að fólk geti unnið aðeins úr öllu áreitinu sem það er búið að upplifa. Þar getur fólk róað sig niður og undirbúið sig undir að fara aftur út í raunheiminn," segir Hrafnhildur.

Hárið í höndunum

Hugsjón Hrafnhildar er að fólkið sem upplifir verkið verði partur af því. Það má snerta, en þó vissulega af virðingu.

„Þetta er ekki brothætt, þetta er ekki gler. Ef svo væri myndi ég kannski hugsa öðruvísi. En þetta er efniviður sem við tengjum við, gærur, tuskudýr og brúður. Áferðin er þannig að það er erfitt að hemja sig, mann langar að snerta. Ég ímynda mér að það væri átakanlegt að horfa á fólk ef það mætti ekki snerta, því maður ræður hreinlega ekki við sig. Fyrir mér er það þannig að ég skil svo vel, ég er að vinna við efniviðinn og upplifi hvernig hann snertir til dæmis lófana á mér. Það er rosalega stór partur af því af hverju ég vel þennan efnivið. Mig langar að hleypa fólki inn í minn hugarheim og mér finnst þetta vera partur af því," segir hún.

Hrafnhildur hefur mikið unnið með hár í sínum verkum.

„Við erum alltaf með hárið í höndunum á okkur, við erum alltaf að reyna að temja það. Mér finnst mikilvægt að leyfa fólki að upplifa það sem ég upplifi þegar ég skapa verkið. Ég segi við fólk að það megi klappa verkinu eins og gömlum feimnum löðfil. En ekki styggja hann! Ég vil að verkið nái til fólks á þann hátt að það fer á einhverja bylgjulengd sem nær til allra skilningarvita," segir hún.

Alvöru sýndarveruleiki

Það eru margar vísanir til náttúrunnar í verkinu, líkt og dropasteinar, þar sem litrík knippi hanga yfir fólki og Hrafnhildi langar að fólk leyfi sér að taka utan um, að faðma.

„Með því að labba inn í verkið ertu að upplifa eitthvað sem þú leitar kannski eftir í sýndarveruleika. Hér býð ég upp á það í alvörunni. Ég held að það séu margir gladdir að fá að upplifa það, því við erum svo föst í sýndarveruleikanum og tölvum. Þetta jarðtengir mann og fær mann til þess að staldra aðeins við og finna fyrir sjálfum sér. Við erum með rosalegt hljóðverk í gangi undir húðinni, inni í okkur. Við heyrum það ekki. Ég lít á tónlistina sem einhver konar innnyflanudd og litirnir smjúga inn um augun og kveikja á taugakerfinu," segir Hrafnhildur.

steingerdur@frettabladid.is



Það var húsfyllir í listasafninu þegar sýningin Chromo Sapiens var opnuð á fimmtudaginn. FRÉTTABLAÐIÐ/STEFÁN KARLSSON

Miklir vinir í hár saman

„Hvað á að segja? Á ég að reyna að lýsa plötunni?" spurði Óttarr Proppé þegar Fréttablaðið hitti á hann og félagi í miklum ham í Listasafni Reykjavíkur á æfingu fyrir tónleika gærkvöldsins í tengslum við sýningu Hrafnhildar. Spurningum sínum svarar hann síðan sjálfur með því að tónlistin hafi orðið til fyrir einhvers konar krossvíxlverkun. „Þegar Hrafnhildur byrjaði þessa pælingu með verkið og að hugsa sig til Fenevja vildi hún endilega hafa okkur með sér.“

Óttarr lítur síðan um öxl þegar hann heldur áfram að greiða úr flækju gervihárs og tónlistar. „Við höfum þekkt síðan við vorum unglingar og verið miklir vinir í gegnum tíðina og kannski er hægt að segja að það sé að sumu leyti ákveðinn svona lífrænn bakgrunnur í verkum bæði okkar og hennar þótt hún sé meira í litadýrðinni og við í myrkrinu og

drunganum," veltir Óttarr fyrir sér.

Út í myrkið

„Þannig að fyrir okkur sem vorum kannski að verða dálítið leiðir á því að vera alltaf að spila svona svipað löng rokkklög þá varð þetta bara kærkomið tækifæri til að fara aðeins út fyrir þægindarammann.“

Og vikur þá talinu að liðsáuknum Skúla Sverrissyni, bassaleikara og tónskáldi. „Við höfum kynnst honum í gegnum tíðina og gegnum hann Jóhann Jóhannsson félagi okkar og tókum svo að okkur í briarii að spila með honum og Ben Frost okkar útgáfu af músikinni úr Arrival á minningar-tónleikum um Jóa fyrir, hvað, einu og hálfu ári. Og svo þegar það kom að því að fæða Chromo Sapiens-músikina þá fengum við Skúla með okkur og hann svona leiddi okkur dálítið úr örygginu og út í myrkið," segir Óttarr.



Það telst til tíðinda þegar Ham kemur saman á sviði og Óttarr segir að eftir því sem lengra liði á milli verði þetta skemmtilegra. FRÉTTABLAÐIÐ/STEFÁN

Ekki hjá vinyíl komist

Þegar upp var staðið blasti síðan við að tónlistina þyrfti að þrýkja á vinyíl og gefa út sómasamlega.

„Þetta voru svo miklar upp-tökur af því að við vissum ekki alveg hvað við þyrftum mikið inn í verkið og svona þannig að

við ákváðum þetta nú þegar við vorum búnir að taka þetta upp.

Og svo fæddust líka tveir slagarar, þung lög. Annars vegar einkennislagið sem við köllum bara Chromo Sapiens eftir verkinu og er svona herkvaðning eða anthem. Við hugsuðum dálítið um Eye of the Tiger þegar við vorum að gera þetta," segir Óttarr og rekur rætur lagsins til Hljóm-sveitarinnar Survivor og titillags Rocky III.

„Og svo lagið Haf trú sem er búið að vera aðeins í spilun núna og er svona tónfræðilega í raun og veru, hvað á maður að segja? Rokklag upp úr músikinni sem við gerðum fyrir hellana hennar Hrafnhildar. Þegar þetta var allt saman fætt þá eiginlega var ekki hægt annað en að fara bara alla leið og fá toppmenn til þess að mastera þetta niður og gefa þetta út á almennilegum vinyíl.“

toti@frettabladid.is